

V Drážďanech 16. 4. 1944.

Moji milované Libuně a Milušce.

Přijmi ode mne srdečný pozdrav a mnoho polibků, chápu se tužky a papíru abych Vám napsal pár rádků, snad jsou to poslední, které mohu psát, snad je to poslední psaníčko, které budeš mít ode mne. Má milá Libuško. Jak víš byl jsem 12. 4. 1944 u soudu, kde jsem vyslechl s tlukoucím srdcem pro mne vynesený návrh - trest smrti -. Má zlatá, kolik utrpení a kolik bolu je v těch slovech zde pro mne a tam doma pro Vás. Při psaní těchto rádek mám ještě malou jiskerku naděje, ale až Ty budeš číst toto psaníčko bude již konec všemu. Vzhledem k tomu, že nebylo ~~uk~~ přelíčení ukončeno, je pokračování, v úterá t.j. 18. 4. 1944. A budeš-li číst tyto rádky bude již potvrzeno to co bylo navrženo. Pak již nebudu mít možnost Ti napsat, pouta by zavakly na rukou a převezli by mne jinam odkud již není návratu. Ze soudní budovy jsem též odcházel v poutech, bylo mi hrozně, těžko jsem vnímal co se děje dokla mne, cítil jsem bolest na rukou a duši.. Byl to nejhorší okamžik v mém životě jaký jsem kdy prožíval, nyní mi není o mnoho lépe, ale jsem již klidný, jen hledím tupě před sebe, kdyby aspoň oči se zarosili, snad by se ulevilo ještě víc, ale ani to nejde, jako bych ani slz neměl. Jsem naprosto duševně vyrovnan a vzal jsem život tak, jak mi je dáván kdyby byl sebe tvrdší. Má Libuško milovaná, já doufám, že Tě tato moje zpráva zastihne tak statečnou a tak silnou, že nebudeš potřebovat těšit, nesmíš! nesmíš! musíš být statečná a hodně silná aspoň tak jako jsem nyní já. Vem život tak jak jdea říkej si "nenechá se nic změnit, musí to tak být."

Věřím Ti, mám v Tebe velkou víru, která mne nezklame a že budeš čelit všemu utrpení které nás zastihlo. (Libuško, pamatuješ, když zemřel Pepí, jak jsem Ti šel naproti a jak jsem Ti to sděloval a říkal: Libuško musíš být statečná". A Ty jsi byla.) Tenkrát to bylo větší překvapení než je dnes, teď se nedalo ani nic jiného očekávat. Jen víru, že ~~tenkrát~~ toto vše bude vykoupeno lepší budoucností pro Vás i pro naše potomky. Libuško, při psaní těchto rádků vzpomínám na vše na celý můj život na každou maličkost, na každé milé pohlázení Tvých slov. Když jsme spolu ještě chodili za svobodna a pak jsm vstoupili na společnou cestu abychom šli spolu žítím. Však osud chce jinak, naše soužití netrvalo dlouho a nadešla chvíle kdy se naše cesty rozcházejí, aby se již více nesešly. Má milovaná Libuško, jak jsem byl šťastný po Tvém boku, jsem vděčný za každou chvíli, kterou jsem byl u Tebe, škoda velká, že to bylo jen jako krátký, ale milý a hezký sen. Chtěl bych Tě ještě jednou sevřít do náruče a zlíbat a zadívat se Ti do očí a říct Ti milá slova. Byl to sen za kterého se probouzíme a zjišťujeme tu tvrdou a holou skutečnost, která je tím horší, když je zde ještě má milá zlatá Miluška. Libuško milá o Tebe si starosti nedělám, Ty jseš mladá, páná života a máš právo, které Ti nesmí nikdo upřít na lepší a ne šťastnější život, než těch pár hodin které jsme prožívali posvém boku. O jedno Tě však milá prosím, to je má velká prosba k Tobě. Pamatuj na Milušku. Libuno, ona za nic nemůže, snad v tom nesu vinu já, budeš-li se někdy zlobit, zlob se na mne, ačkoliv tenkrát jsem nepředvídali, že to takto vše dopadne. A proto Tě prosím, a až budeš volit druhá, který s Tebou půjde žitím prosím, vol tak dobře aby Miluška nikdy nepoznala rozdíl mezi vlastním a nevlastním tátou. Já sám jsem to poznal, jenomže můj otec byl dobrý a já bych býval dal vše pro něho, měl jsem jej rád. A Libušino milá takových je málo, srdce se mi nad tím svírá, když si na to vzpomenu. Chuděrka malá musí ztratit tátu, který ji měl tak rád a měl jsem ji rád a vše bych byl býval pro ni udělal. Snad jsem to nedával někdy najevo, neuměl jsem se radovat aby to každý věděl, ale svou radost jsem cítil ve svém nitru a byla větší a upřímější, než kdybych býval jásal. Vždyt jsem nechtěl než nic jiného, než spravedlnost pro nás a pro ty další jako je Miluška a tisíce jiných a za to se dostane taková odplata. Mou milou stále ji vidím takovou jaká byla když jsem odcházel. Kolik stesku za tu dobu a kolik bolest. Libuško milá, buď Milušce hodnou maminkou a kamarádkou v dalším její žití. Neublížuj jí, buď na ni hodná a měj pro ni pochopení v každé době, aby její dětská dušička nepoznala bol a nedívala se na svět s pocitem opuštěnosti. Na mne se snaž zapomenout, v tom Ti bude nápomocná doba, kterou jsem, od Vás

průč, chceš-li mi věnovat vzpomínku, vzpoměn tím, že budeš pečovat o mé malé zlato na které nemohu zapomenout.

Věřím Ti, že bude-li Ti to možné, že to pro mne uděláš, viď Libuno? Tvá povinnost začíná moje masela předčasně skončit. Loučím se s životem a musím odejít tam odkud není návratu, kde se shledám s Pepím, máti a otcem. Měl jsem je rád a nyní jdu za nimi musím přepřavovat z jednoho břehu na druhý, kde začnu nový život, život věčnosti. Kotě mé milované, bolí mě srdce, ale co naplat, prosím Tě: Otcí vyříd mnoho pozdravů ode mne, vzpomínal jsem na něho, měl jsem ho rád, byl poctivý a spravedlivý a myslel to s námi vždy dobře i když snad byla někdy malá neshoda mezi námi, jsem rád, že má pochopení pro Milušku a má ji rád. At ani na mne nevzpomíná ve zlém. Ještě zasílám pozdrav všem známým, poslední pozdrav. Zdravím pí. šéfovou s rodinou, vzpomínám jak jsem u nich dělal a večer se navracel k Tobě, byl jsem málo večerů doma viď, nezlob se na mne a odpusť Já Ti má milá ještě jednou děkuji za vše co jsi pro mne udělala a jak jsi se o mne starala od mého zatčení až dosud, bude-li ještě možné, jde podat žádost o milost, o to bych Tě ještě prosil. Jsem Ti vděčný za každé milé slovo, kterým jsi mě těšila v dopisech, byli milé a dovedli vzpružit i když jsem věděl co mne čeká. Libuško, ještě se s Tebou loučím, ještě se loučím s Miluškou. Líbám Vás na Vaše měkké rty. Nyní teprve pociťuji úzkost, když jsou to poslední řádky s posledním pozdravem pro mé nejdražší. Je neděle dopoledne, slyším hlas zvonů sem zaznívajících, v jejich hlase slyším Vaše slova, slova útěchy. S bohem má Libuško a nejdražší Miluško, žijte životem lepším a šťastnějším, musím odejít, abych se víc nevrátil, buď silná a statečná, líbá a na srdce tiskne Vás

Pepa a táta.

Zaluj světu! Zapamatuj si jméno [redacted] Ten mně má na svědomí, svedl na mne vše čeho jsem se ani nedopustil.

Poslední polibek 18. 4. 1944 v 9 hod. dopoledne

"Miláčku přijď večer v šest"
vše připraveno jest, jen přijď, jen přijď.